

NONKEL SJAREL

**een knotsgekke klucht
voor 4 dames en 4 heren**
door Georges DIERICK
(Sabam: CA/1/4375)

Wereldreiziger Charles Vandeput – “nonkel Sjarel” voor zijn twee nichtjes – heeft blijkbaar niet stilgezeten, want overal op de aardbol heeft hij zichtbare sporen nagelaten: vier bastaardkinderen namelijk. Die heeft hij verwekt in Amerika, in Hawaï, in Rusland en in Parijs. In zijn testament belooft hij hen elk een fortuin als ... ze hem in zijn oude dag komen bezoeken, zodat hij het resultaat van zijn seksuele escapades eens van dichtbij kan bekijken. Enkel ‘bekijken’, want potdoof als hij is kan hij uiteraard niet met hen communiceren. Zijn twee nichtjes en hun mannen worden in het testament over het hoofd gezien, terwijl de meid van nonkel Sjarel zijn villa krijgt. Voldoende redenen om “in te grijpen” voordat het te laat is, al moet het met behulp van hilarische verkleedpartijen ...

DECOR

Een doordeweekse huiskamer.

ENSCENERING

Alle ingrediënten van een dolle klucht zijn aanwezig: situatiewhumor, duidelijk geprofileerde typetjes, volkse dialogen en een pointe op het einde van elk deel. Het extra-komische zit hier in de hilarische kostuumwisselingen, met daarbij nog een onverwachte wending in het derde deel.

Het tempo wordt uiteraard behoorlijk strak gehouden, al wordt er (uiteraard!) bij elke (schater-)lach vanuit het publiek meteen gestopt met praten. De taal die gehanteerd wordt, is gewesttaal of bij voorkeur het lokale dialect. Woordwijzigingen, uitdrukkingen en desgevallend de zinsbouw mogen daarom naar believen aangepast worden. Enkele keren is in de tekst in te vullen ruimte gelaten voor een plaatselijke of actuele benaming, wat de betrokkenheid tussen het spel en het publiek nog nauwer maakt.

Het basisgegeven van deze dolle klucht is simpel: *minstens één* schaterlach per pagina aan het publiek ontlokken. Een minimum-doelstelling die in dit stuk gegarandeerd en gemakkelijk gehaald wordt!

STRUCTUUR

De klucht omvat drie delen, met de grote pauze na Deel 2.

① Ten huize de nogal bazige Germaine en haar man Hervé, die als amateur-rijmelaar liever versjes schrijft dan te werken. Haar zus Isabelle en haar man Camille komen op bezoek. De ‘pasca alla boscolaia’, een paddenstoelengerecht dat Germaine bereid heeft, vindt in Camille een enthousiaste kandidaat-proever. De gezelligheid van dat doordeeweeks tafereeltje wordt echter de grond ingeboord doordat ze via een aangetekende brief vanwege de notaris ervan op de hoogte worden gebracht dat hun oom en wereldreiziger Charles Vandeput – hun ‘nonkel Sjarel’ dus – uiteindelijk weer in ons land verblijft om er zijn laatste dagen te slijten, en zijn enorme fortuin wil verdelen onder de vier bastaardkinderen die hij verwekt heeft, op voorwaarde dat ze hem voor een bepaalde datum (= voor middernacht van diezelfde dag!) een bezoek brengen. Plaats van afspraak: ten huize Germaine en Hervé! Maar ... als blijkt dat de villa van nonkel Sjarel naar zijn trouwe meid Julia gaat (en haar vreselijk irritante en verwaande zoon), en voor de twee nichtjes enkel de inboedel van de villa overblijft, maakt boosheid en radeloosheid zich van de twee zussen meester. Het belet niet dat Camille uiteindelijk met smaak de geserveerde ‘pasca alla boscolaia’ binnenspeelt, tot Germaine in paniek komt zeggen dat de hond – die voor de veiligheid de ‘voorproever’ van het paddenstoelengerecht was geweest – plots de geest gegeven heeft!

② Met frisse tegenzin bereiden de zussen de komst voor van de vier bastaardkinderen (als ze al komen!): Prelvis Esley, verwekt in Amerika, en werkzaam als tribute-entertainer van Elvis Presley ; miss Mahina, verwekt in Hawaï ; Boris Krapulski, een stoere kozak, verwekt in Rusland; Babette, een ‘escorte’-dame, verwekt in Parijs. Als Julia en haar zoon Jean-Claude nogmaals binnengevallen komen om de situatie op de voet te volgen, is voor de zussen de maat vol. Ze broeden een ‘briljant’ plan uit: zij zullen zich voordoen als de vier bastaardkinderen van nonkel Sjarel om – met collaboratie van de jonge en sexy notarisbediende Marjan – het fortuin onder elkaar te delen. Alzo geschiedt: Isabelle presenteert zich als Miss Mahina uit Hawaï, Camille komt opdraven als kozak Boris Krapulski, Hervé transformeert zich tot een Elvis-kloon, en Germaine wordt de Parijse escortedame Babette. Als klap op de vuurpijl wint Hervé op een wel slinkse manier een weddenschap tegen de aantrekkelijke Marjan!

③ De dag is bijna verstreken, maar omdat de vier kinderen van nonkel Sjarel alsnog kunnen opduiken (tot middernacht hebben ze de tijd), is Marjan genoodzaakt de wacht op te trekken ten huize Germaine, om desgevallend middels een foto het bewijs van hun aanwezigheid te kunnen tonen aan haar baas, de notaris. Tot plotsklaps nonkel Sjarel, per taxi gekomen, in hoogsteigen persoon ten tonele verschijnt, omdat hij graag persoonlijk zijn vier kinderen wil zien. Ziën, want potdoof als hij blijkt te zijn, is een conversatie met hem uiteraard onmogelijk. Het noopt de zussen en hun mannen alweer een verkleedpartij te organiseren. Ditmaal echter in volslagen chaos gezien de overhaasting: Hervé is nu de kozak, Isabelle als escortedame, Germaine als Elvis, en Camille ... als Miss Mahina! Dat nonkel Sjarel hun prietpraat toch niet kan verstaan is een gelukkig toeval, al probeert Marjan met haar luidkeels geroep enige reactie bij hem los te weken. Als klap op de vuurpijl valt Julia en haar zoon weer binnen, en wordt het bedrog gauw duidelijk. De clou van de hele situatie moet dan nog komen: nonkel Sjarel blijkt toch alles gehoord te hebben na de aankoop van een modern hoorapparaat, en hij verkondigt meteen dat hij zijn testament helemaal gaat veranderen ten gunste van de liefvallige Marjan, eeuwige charmeur als hij altijd al geweest is. Zijn nichtjes en hun mannen raadt hij aan om zich maar aan te sluiten bij het lokale toneelgezelschap “omdat ze zo goed komedie kunnen spelen!”

ROLVERDELING

GERMAINE

50 jaar. Nogal bezig en ondernemend.

HERVÉ

50 à 60 jaar. Een beetje de filosoof van de familie, met een passionele hobby: het schrijven van versjes en rijmpjes.

ISABELLE

40 à 50 jaar. De jongere zus van Germaine, en een beetje losbollig type. Vindt de hele toestand minder dramatisch dan de anderen.

CAMILLE

40 à 50 jaar. Man van Isabelle. Bon-vivant die evenals zijn vrouwtje nergens zwaar aan tilt.

JULIA

50 à 60 jaar. De 'bitch' in deze klucht, even venijnig als hebzuchtig.

JEAN-CLAUDE

20 à 30 jaar. De zoon van Julia, en een gepatenteerde nietsnut. Verwaand, onbehouwen en onbeschoft.

MARIAN

20 à 25 jaar. Bediende van de notaris, maar wel extra-sexy gekleed (op hoge hakken). Een ware kameleon, die alle partijen naar haar hand kan zetten, waardoor bovendien de hele erfenis van nonkel Sjarel haar uiteindelijk te beurt valt. Een extra komische noot voegt ze toe in het derde deel, doordat ze de aanvankelijk apatische en 'dove' nonkel Sjarel allerhande dingen toeschreeuwt, terwijl ze dichtbij de oude man blijft zitten, en hem 'liefdevol' knuffelt.

NONKEL SJAREL

70 jaar of ouder. Bijzonder kleine maar kapitale rol, doordat hij pas in het derde deel opduikt, door zijn doofheid helemaal niet reageert, en stoïcijns en met raadselachtige glimlach de hele bedoening ondergaat. Hij zorgt wel voor dé clou van de klucht doordat helemaal op het einde blijkt dat hij dankzij een pas aangekocht hoorapparaat, alles gehoord heeft, het hele bedrog meteen doorziet, en plotsklaps begint te praten.

ATTENTIE VOOR DE VERKLEEDPARTIJEN!

Centraal in deze klucht zijn uiteraard de verkleedpartijen. Om het volle visuele effect te verkrijgen moet hier de nodige zorg aan besteed worden:

PRELVIS ESLEY:

Een “Las Vegas”-showpak, met zonnebril (lichtblauwe glazen) en de pruik, waaraan meestal ook de onontbeerlijke bakkebaarden. Witte schoenen. Aan haast elke vinger een opzichtige ring.

MISS MAHINA:

Typisch Hawaïaanse klederdracht: een strooien rokje, een pruik (lange zwarte haren) waarin een grote bloem, een mouwloze blouse met bloemenmotief, sandalen, een bloemenkrans rond de nek.

BORIS KRAPULSKI:

Een ware kozak: Russische berenmuts, rode jas, rijbroek, hoge laarzen. Een opvallende grote snor (of baard).

BABETTE:

Hoerig gekleed: minijurk of –rok, erg hoge hakken, opzichtig gemaquilleerd, schoudertasje, pruik in een opvallende kleur.

DEEL 1

(Germaine veegt met de borstel door de woonkamer. Hervé zit op de sofa te schrijven, af en toe nadenkend over wat hij zal noteren. Germaine houdt op omdat haar gsm trilt. Neemt op.)

Germaine:

Hallo? Ha! Isabelle! ... Ja, we zijn thuis. Gelijk altijd hé. De Hervé is te lui om te werken of om werk te gaan zoeken, en ik moet hier alles alleen doen ... Ja, kom maar af. En brengt uwe vent ook mee, hé. Ik weet dat de Camille alles graag eet. Awel, ik ben deze morgen heel vroeg paddestoelen gaan plukken in het bos, en ik heb 'pasca alla boscolaia' klaargemaakt ... Pasca alla boscolaia, kent ge dat niet? Dat is héél lekker! ... Enfin, zo staat het toch in het kookboek. En als ge seffens komt met de Camille, dan kan hij dat eens proeven, die paddestoelen recht uit het bos! ... Den Hervé? Die eet dat niet! Die is nog te lui om dat te proeven! ... ja, kom maar af. Tot seffens! *(hervat het vegen. Tot Hervé:)* In plaats van wat te helpen!

Hervé:

Oké, oké, ik help al! *(tilt zijn benen op, zodat Germaine verder kan vegen. Schrijft verder in zijn notablok)*

Germaine:

En maar schrijven! Van die onnozele gedichtjes! Die niks opbrengen!

Hervé:

Onnozele gedichtjes die niks opbrengen?! Sé Germaine: daar gaat ge deze keer van verschieten! Ik weet zeker dat ik de eerste prijs ga winnen met deze prijskamp.

Germaine:

Een prijskamp?

Hervé:

Ja, een prijskamp! De opdracht is: 'wie schrijft het kortste verhaal met als onderwerpen godsdienst, seks en mysterie'!

Germaine:

(bedenklijk gezicht) Allé vooruit! Godsdienst, seks en mysterie! In een kort verhaal!

Hervé:

Een héél kort verhaal! In éne zin!!

Germaine:

In éne zin: godsdienst, seks en mysterie ... En hoe is die zin dan?

Hervé:

(leest trots voor:) "Het meisje zei: 'Mijn God! Ik ben in verwachting en ik weet niet van wie!'" ... *(nu op dreef:)* Jaja, Germaine, dat is de kunst: véél zeggen met weinig woorden. Het tegenovergestelde dus van uw gepalaver altijd.

Germaine:

Merci voor 't compliment.

Hervé:

Spijtig dat we geen Engels klappen. Want in't Engels kunt ge met héél weinig woorden héél veel zeggen. Par exempel: "Mijn schoonmoeder is ernstig ziek en kan niet naar ons feest komen." Dat kunt ge in 't Engels véél korter zeggen.

Germaine:

(*herhaalt:*) "Mijn schoonmoeder is ernstig ziek en kan niet naar ons feest komen." ... Hoe klinkt dat dan in het Engels?

Hervé:

"Yes!!!"

Germaine:

Allé, de schoonmoeders hebben het weeral gedaan!

Hervé:

Over de gestorven schoonmoeder van de Benoit heb ik nochtans een héél schone spreuk geschreven voor op hare zerk.

Germaine:

(*wantrouwig-bedenkelijk:*) Een grafspreuk voor zijn schoonmoeder?

Hervé:

Ja, ik heb op hare zerk laten zetten: 'Hier ligt mijn schoonmoeder – tot mijn groot verdriet – in de grond – is zij zo slecht nog niet'!

Germaine:

Nee, in taal was ik op school al niet goed. Ik had al moeite genoeg met (*overdreven articulerend:*) 'het algemeen beschaafd Nederlands'. Pak nu het geslacht van de woorden. Soms is een woord vrouwelijk, en andere zijn mannelijk. Moeilijk zulle.

Hervé:

Maar dat is helemaal niet moeilijk! Het is kwestie van logisch nadenken. Bijvoorbeeld: 'autoband'. Dat is mannelijk, want na een tijd krijgen ze een kletskop en verliezen ze gedurig wind!

Germaine:

Maar neem nu eens het woord 'straat'.

Hervé:

Logisch nadenken, Germaine! 'Straat' is vrouwelijk, want ze zeggen ook: een 'zij-straat'! ... En 'paal' is mannelijk, want ze zeggen ook: een 'hei-paal'. En 'kalender', dat is vrouwelijk én mannelijk, want ge hebt een 'zak-kalender' en een 'scheur-kalender'!

(*deurbel rinkelt*)

Germaine:

Dat zal ons Isabelle zijn. En de Camille. Stop nu maar met die zever (*neemt Hervés notaboekje uit zijn hand en legt het op de kast*) en raisoneert wat mee met de mensen.

(af met borstel en weer op zonder borstel, gevolgd door Camille en Isabelle. Camille gaat aan tafel zitten en steekt opgevouwen zakdoek onder de kin zijn hemd, bij wijze van serviette.)

Camille:

Voilà, ik zit al gereed! Laat die champignons maar komen!

Germaine:

(verrast en trots:) Ah! Toch éne liefhebber die van mijn! 'pasca alla boscolaia' wil proeven!

Isabelle:

Ja Germaine, hij was niet meer te houden, toen ik hem zei van die paddestoelen.

Germaine:

Vers geplukt deze morgen heel vroeg, in het bos!

Hervé:

Niks voor mij zulle! Ge leest zo dikwijls over giftige paddestoelen! Ik ben mijn leven nog niet moe!

Isabelle:

Ik ben er eerlijk gezegd ook niks gerust in. En als Camille er aan sterft, dan trek ik maar een klein weduwenpensioen! En dan moet ik zelf het gras rond de deur afrijden!

Camille:

Maar wat is me dat allemaal!! Germaine zal wel weten wat ze klaargemaakt heeft, die euh... pascabossabolla! Germaine gaat voor mij geen dertig jaar in de bak zitten wegens 'moord door vergiftiging'!

Germaine:

(nu ongerust gemaakt) Euh... weet ge wat ik zal doen? Ik zal een portie aan de hond voeren, en als dat beestje er niet aan doodgaat, dan gij ook niet, hé Camille! *(af)*

Isabelle:

Ik wist niet dat gij een hond had, Hervé? Verleden week toch nog niet hé?

Hervé:

Van gisteren nog maar. Het is een Duitse Mechelaar. Een jong beestje nog. Maar slim! Als ik een koekske laat zien, dan steekt hij zijn staartje recht omhoog!

Isabelle:

Oh ja? Dan moet ik straks in bed ook aan de Camille zo'n koekske laten zien!

Camille:

Toen ik nog jong was, hadden ze thuis ook een hond. En als hij de bel hoorde, ging hij altijd in een hoek staan! ... Ja, dat was ook een boxer voor iets hé!

Hervé:

Nee, ik wilde gaarne zo een Duitse Mechelaar. Een echte speurhond is dat hé. Zo een hond kan me op éne kilometer afstand rieken!

Camille:

Allé gij?? Kan zo een hond u op ene kilometer afstand rieken?? Dan moet gij u eens tegoei wassen, hé Hervé!

(Germaine weer op)

Germaine:

Ik heb een portie aan de hond gegeven van mijn 'pasca alla boscolaia'. Ge moet hem eens zien smullen! *(deurbel rinkelt)* Amai, 't is druk vandaag! Ik zal eens gaan opendoen. *(af)*

Camille:

Allé, hier zit ik nu schoon te wachten! Ik ben jaloers op de hond!

Hervé:

Ge moet maar denken, Camille: keizers en presidenten hebben ook een 'voor-proever'.

Isabelle:

En daarbij, honden eten alles.

Hervé:

Dat is waar. En mijne hond is vooral dol op servela's.

Isabelle:

Dol op servela's? Pas dan maar op, Hervé, als ge uit de douche komt!

(Germaine weer op met brief in de hand)

Germaine:

Het was de fakteur met een recommandé. Een aangetekende brief.

Hervé:

Een aangetekende recommandé? Dan moet het iets belangrijk zijn. Wie is de afzender?

Germaine:

(leest:) 'Notaris Letricheur ... Avenue Margarite 74 ... Brussel'.

Camille:

Van een notaris uit Brussel?!

Isabelle:

Toch liever dan een brief van de belastingen!

Hervé:

Allé Germaine, doet die brief open. Wacht, ik haal een mes uit de keuken. *(af)*

Germaine:

(nerveus friemelend aan de envelop) Zemelachtig dat ik nu ineens ben! Een brief uit Brussel!

Camille:

Brussel! En ge zijt er nog nooit geweest!

Germaine:

Jawel! Ene keer. Gaan zien naar dat ding met die bollen.

Camille:

Ding met die bollen? Ah, ge bedoelt het Atomium.

Germaine:

Neenee. Menneke Pis!

Hervé:

(op met mes) Hier, een mes. En doet die brief nu maar heel rap open.

(Germaine krijgt van de zenuwen de brief niet opengesneden. Isabelle neemt brief uit Germaines handen)

Isabelle:

Kom hier, zenuwpees! *(opent de brief met haar handen, en haalt de brief uit de omslag – Hervé ritst de brief uit haar handen)*

Hervé:

Kom kom, het briefgeheim is heilig! Kwestie wat voor privé zaken staan hier in! *(leest:)*
'Notarieel bericht ter attentie van 1. Mevrouw Vandeput Germaine ...

Germaine:

Dat ben ik!

Hervé:

(leest verder:) ... 2. Mevrouw Vandeput Isabelle ...

Isabelle:

Dat ben ik! Geef hier! Dan is de fakteur met ook zo een recommendé thuis aan de deur geweest! *(leest met steeds meer verwonderde en verbaasde blik de brief in stilte. De drie anderen kijken met even gespannen gezicht naar de lezende Isabelle)*

Germaine:

Allé Isabelle! Wat staat erin??

Camille:

Een Hitchcock-film is er niks tegen!

(Isabelle gaat na het lezen van de brief sprakeloos zitten, en geeft de brief aan Hervé, die de brief nu luidop voorleest:)

Hervé:

'In opdracht van de heer Vandeput Charles' ...

Germaine + Isabelle:

(gelijk:) Nonkel Sjarel!!!

Hervé:

(verder lezend:) ... deel ik u met dit schrijven mee dat gezien zijn hoge leeftijd en zijn wankelende gezondheid ...

Isabelle:

Hoe oud is nonkel Sjarel al wel niet?? Onze pa was een nakomerke, die scheelt zeker 10 jaar met nonkel Sjarel!

Germaine:

Zwijg eens, Isabelle! Allé, Hervé, lees verder!

Hervé:

(leest verder:) ... dat gezien zijn hoge leeftijd en zijn wankel gezondheid, ik, notaris Letricheur, u melding mag maken van het testament van de heer Vandeput Charles."

Camille:

Een testament?! Joepie!! Vandaag zal ik Germaine haar pascabossabolla nog opeten, maar morgen ga ik naar Het Hof van Cleve!

Isabelle:

Hof van Cleve? Een friet met een boulet zal ook al wel goed zijn zeker! ... Meneerke is zijn geld al aan 't opdoen!

Germaine:

Zijn geld? Ons geld wilt ge zeggen!

Hervé:

Zeg, moet ik nog voortlezen of wat is 't? ... *(leest verder:)* Bij het overlijden van de heer Vandeput Charles wordt zijn hele fortuin, ter waarde van ...' *(telt met de wijsvinger op de brief – tot de anderen:)* Ik ben de nullen aan 't tellen ...

Camille:

(grinnikend:) Zie dat het allemààl nullen zijn!

Hervé:

(lezend:) '... ter waarde van 12 miljoen euro ...'

Camille:

Een friet met een boulet? Dan pak ik er twee bouletten bij!

Germaine:

Twaalf miljoen euro!! Isabelle, dat is voor ons ieder zes miljoen!! Nu moet ik efkens gaan zitten!

Isabelle:

Ik ook! *(Germaine en Isabelle gaan samen op de sofa zitten, elkaar een dikke knuffel gevend)*

Hervé:

(met bedenkelijk gezicht) Ik heb nog niet alles voorgelezen hé. *(schraapt de keel en leest verder:)* '... Deze som geld moet verdeeld worden onder mijn bastaardkinderen, zoals vermeld in bijgaand formulier, op voorwaarde dat zij op *(datum van opvoering)* voor middernacht komen opdagen ten huize van mijn nicht Vandeput Germaine...' *(Hervé kijkt op, en ziet de sprakeloze gezichten van de drie anderen)*... 't Is hier ineens zo stillekes?

Camille:

't Zal een friet worden zònder boulet!

Isabelle:

En wij krijgen dus niks??

Germaine:

Bastaardkinderen van nonkel Sjarel!! Die gaan hier 't kot overhoop komen zetten, en wij erven niks!?

Hervé:

(*zuchtend:*) Ik lees verder ... 'Mijn nichten Germaine en Isabelle krijgen de inboedel van mijn leegstaande villa in Ter Kamerenbos...'

Germaine:

Wablieft?? De 'inboedel'??

Isabelle:

Dat hij zijn potten en pannen dan ook maar houdt!

Germaine:

Inboedel!! Ik heb zelf een hoop ouwe kastrollen, en tassen en telloren naar de Kringwinkel gedaan!

Camille:

Uwe nonkel Sjarel ... dat is een sjarel!

Hervé:

Wacht, ik heb nog niet gedaan met mijn epistel. (*leest:*) 'Mijn villa in Ter Kamerenbos schenk ik aan Julia, mijn trouwe meid, die tijdens mijn lange afwezigheid de villa steeds goed onderhouden heeft' ...

Isabelle:

Dat is het toppunt! Wij krijgen een hoop rommel, en die ... die Julia krijgt zijn villa!

Camille:

Jamaar, 'lange afwezigheid' ... waar heeft die nonkel Sjarel dan wel gezeten?

Germaine:

Wat voor louche zaken dat hij allemaal gedaan heeft, dat hebben we nooit geweten, maar hij heeft overal in de wereld gezeten.

Isabelle:

Ja, af en toe kregen we een zichtkaart van de andere kant van de wereld.

Camille:

En nonkel Sjarel heeft dus overal kinnekes gemaakt!

Germaine:

Die seffens hier binnengevallen komen! Vòòr middernacht moeten die arriveren!

Isabelle:

En kwestie hoeveel zijn er dat wel niet!

Camille:

Áls ze komen!

Hervé:

Dan zal ik de laatste zin van deze brief ook maar lezen: 'Indien mijn bastaardkinderen niet op de vastgestelde datum opdagen, dan gaat hun deel van mijn fortuin naar ...' *(stopt en kijkt een voor een naar de drie anderen)* '... naar mijn trouwe meid Julia.'

Germaine:

Niet te geloven! En wij, zijn enige nichtjes, krijgen niks! Nougabollen!

Isabelle:

(zuur:) Alleen wat potten en pannen!

Camille:

Die Julia, wie is dat eigenlijk?

Germaine:

Dat weet ik. In zijn jonge tijd, voordat nonkel Sjarel de wereld rondtrok, heeft hij wat aangeflodderd met die Julia. Die woonde hier in *(plaats van opvoering)* achter de kerk, en die heeft hij meegenomen naar Brussel, naar zijn villa daar in Ter Kamerenbos.

Isabelle:

Die Julia was een echt venijn. En dat zal ze nu nog wel zijn!

Camille:

Ik heb er honger van gekregen. Allé Germaine, waar blijft mijne pascabossabolla?

Germaine:

Ik zal hem eens gaan halen. En zij gerust, als de hond nog leeft, dan is die pasca alla boscolaia zeker eetbaar! *(stapt naar de keuken, maar de deurbel rinkelt)* Allé, wat nu weer?! *(af)*

Hervé:

Dat is waarschijnlijk een van nonkel Sjarel zijn bastaardkinderen.

Camille:

De bel kan vandaag nog dikwijls gaan!

Isabelle:

Nonkel Sjarel had precies zijn verstand in zijn broek zitten!

(Germaine weer op, gevolgd door Julia en haar zoon Jean-Claude)

Germaine:

(met veelbetekende blik) Dat is Julia. En haar zoon, euh ...

Julia:

... Jean-Claude. Dag allemaal.

Camille:

Maar nu herken ik u! Julia!! Gij woonde hier vroeger in de (plaatselijke straatnaam), in dat huis met die vuiligheid rond de deur en die afgeschoten gordijnen!

Julia:

(*zeer afgemeten*) Ik woon al achtentwintig jaar in Ter Kamerenbos, mijnheer. Samen met mijn zoon, Jean-Claude. (*tot J-C:*) Ga maar efkens zitten, jongen. (*J-C gaat op stoel aan tafel zitten, en legt beide benen op tafel*) Ja, Jean-Claude is nog wat moe. Als hij op stap gaat, dan ...

J-C:

... dan gà ik ook op stap hé! (*drinkgebaar*) En nu ons ma een grote villa erft van die Sjarel, kan ik een pint meer drinken hé! En een chique auto kopen!

Hervé:

Dan hebt gij ook zo een brief gehad? (*toont brief in zijn hand*)

Julia:

Ja. Het is daarom dat ik naar hier gekomen ben. En wat vindt ge ervan? De Sjarel is toch altijd een galante tiep geweest hé!

J-C:

Een héél galante tiep! (*maakt geldgebaar*) Ons ma zat altijd al op mijn kap dat ik werk moest gaan zoeken, maar dat probleem heb ik nu niet meer!

Isabelle:

Maar wat komt gij eigenlijk doen hier?

Julia:

Ge hebt de brief toch gelezen? Ik erf de Sjarel zijn villa, én ... misschien nog veel miljoenen als die 'bastaardkinderen' vandaag niet opdagen. En daarom kom ik eens zien hier.

J-C:

(*tot Germaine:*) Zeg madame, hebt ge niks te drinken? Want ik heb precies nog nadorst.

Camille:

Ik krijg hier niks te eten, dus gij ook niks te drinken! Ik gene pascabossabolla, en gij geen pint!

Germaine:

Wil dat zeggen, madame Julia, dat gij hier de wacht komt houden tot middernacht? Om te zien of die 'bastaardkinderen' komen opdagen?

Julia:

Neenee, ge moet gene schrik hebben. Ik logeer bij mijn vriendin hier in 't dorp, en ik kom deze avond nog wel eens zien hoe de toestand is.

J-C:

Ja, en hoe minder volk hier nog binnengevallen komt, hoe meer (*gebaar*) 'money in the pocket'! (*treiterend handen tegen elkaar in 'gebed'*) Dankuwel, Sjarelke!

Julia:

Kom, Jean-Claude, we moeten die mensen hier niet langer storen. Als we straks terugkomen, dan zullen we wel afspreken waar en hoe en wanneer ze de inboedel van de villa kunnen komen halen.

J-C:

(staat op) Ge bedoelt die ouwe meubels, en die verroeste potten en pannen, en die uitgerafelde tapijten?

Julia:

En die lampedaire waar elektriek opzit, die moogt ge ook meepakken. Maar dat zullen we straks allemaal wel regelen. Allé mensen, ik ben blij dat we zo'n goeie afspraken gemaakt hebben. Nog een fijne dag, en tot straks! *(Julia en J-C af)*

Camille:

Hier zitten we nu! Zonder erfenis, en ik nog altijd zonder pascabossabolla!

Isabelle:

Madame Julia! En Jean-Claude!

Camille:

Jean-Claude, in 't Vlaams is dat 'jan-m'n-kloten'!

Germaine:

Maar die 'bastaardkinderen'... wie zijn dat eigenlijk?

Hervé:

(grabbelt in envelop) Wacht eens ... er zit nog een papier in de envelop! *(haalt het eruit, opent het en leest in stilte met stijgende verbazing)*

Isabelle:

Allé Hervé! Wat staat er op?

Germaine:

Zeg het maar, ik ben op alles voorbereid.

Camille:

Ik ben ook op alles voorbereid. Vooral op mijne pascabossabolla!

Germaine:

(geïrriteerd) Ik haal de paddestoelen direct uit de keuken, Camille. Maar eerst moet ik meer weten over die bastaardkinderen ...

Isabelle:

... die hier misschien seffens binnengevallen komen!

Germaine:

Het is te eigenlijk te hopen van wel. Want als ze niet opdagen is nonkel Sjarel zijn fortuin voor die Julia en haar zoon!

Camille:

Vooruit Hervé, wie zijn die bastaardkinderen van nonkel Sjarel? Of staat dat niet op dat papier?

Hervé:

(leest:) 'De heer Vandeput Charles heeft de volgende vier personen erkend als zijn kinderen. Ten eerste: Charly junior From The Well ... woonachtig in Memphis Tennessee ... beroep: entertainer met als artiestennaam Prelvis Esley ...'

Isabelle:

Watte? Prelvis Esley? *(luid lachend)*

Camille:

Daar moet ge niet mee lachen, Isabelle! In Las Vegas, heb ik eens op televisie gezien, daar zijn veel kapellekes en kerken waardat ge kunt trouwen, en een imitator van Elvis Presley komt dan een liedje zingen. Die Prelvis Esley zal ook wel zo een flip zijn!

Germaine:

Een flip dus zoals zijn vader, nonkel Sjarel!

Hervé:

En seffens komt die misschien van Memphis Tennessee naar *(plaats van opvoering)*! Van de een wereldberoemde stad naar de ander!

Isabelle:

Wie staat er nog op die lijst? Hopelijk ook normale mensen!

Hervé:

(neemt papier weer ter hand en leest:) 'Ten tweede: miss Mahina ... woonachtig in *moeizaam spellend:*) Kaho'olawe in de staat Hawaii en momenteel verblijvend in Honolulu ... beroep: werkzaam op het toeristenkantoor ...

Germaine:

Hawaii!! Waar heeft nonkel Sjarel overal gezeten!

Camille:

Gezeten, en gelegen!

Germaine:

Nonkel Sjarel in Hawaii!!

Isabelle:

Pater Damiaan achterna! Maar die deed daar nog nuttig werk bij die melaatsen, in plaats van te hoeren en te tamboeren gelijk nonkel Sjarel!

Camille:

Ik heb nochtans ooit gelezen dat die melaatsen ook plezier konden maken. Die dansten soms dat de stukken erafvlogen!

Isabelle:

En dat meisje heet Ma-hi-na? Een schone naam, dat wel. Als ik ooit nog een dochter krijg, dan noem ik ze Mahina.

Camille:

Nog een dochter? Als ik niet rap eten krijg, ben ik te slap om nog iets te presteren in bed!

Germaine:

Nog efkens geduld, Camille! Seffens haal ik uwe pasca alla boscolaia! Lees eerst maar eens voort, Hervé, wie we vandaag nog over de vloer kunnen krijgen. Als het zo triestig niet was, zou ik het nog plezant vinden!

Hervé:

(leest:) 'Ten derde: Boris Krapulski ... woonachtig in Novgorod, Rusland ... beroep: kozak en landbouwer ...'

Camille:

Landbouwer, dat is een boer. Dat versta ik. Maar kozak ...

Hervé:

Dat is eigenlijk een soldaat. Ofwel zingt die Boris in zo'n kozakkenkoor ...

Isabelle:

Het is toch niet te geloven waar nonkel Sjarel overal rondgelopen heeft! En kinnekes gemaakt! In Nov-go-rod of all places!

Germaine:

Amerika, Hawaii, Rusland ... En ik ben al blij dat ik eens tot in Blankenberge kan komen!

Hervé:

(bekijkt de brief) Jamaar wacht. Nonkel Sjarel is het altijd niet even ver gaan zoeken.

Camille:

Lees maar voort, Hervé. Dan vergeet ik mijn honger. Mijn pascabossabolla! Dat gaat seffens smaken!

Germaine:

(geïrriteerd) Séffens, ja! Wie is de volgende op uw lijst, Hervé?

Hervé:

Het is maar één meer. De laatste van de vier. (leest:) 'Ten vierde: Cathérine Dupuits ... woonachtig in Parijs ... werkzaam als escortedame onder de naam Babette ...'

Camille:

Babette! Escortedame! Daar heb ik een ander woord voor. Van vier letters. Het begint met een H en het eindigt op een R!

Isabelle:

Een juffrouwke uit Parijs nog wel! Daar zal nonkel Sjarel wel gas gegeven hebben!

Germaine:

Ik lach er niet mee. Stel u voor dat die vier kinderen van nonkel Sjarel hier seffens binnengevallen komen!

Hervé:

Maar neen, Germaine! Ten eerste moeten ze van ver tot heel ver uit alle hoeken van de wereld komen. En ten tweede is het bijna middag. Als ze ten laatste om middernacht hier moeten zijn, dan hebben ze nog twaalf uren de tijd. Dat zie ik niet gebeuren.

Isabelle:

Ik wel! En eigenlijk zou ik willen dat ze alle vier hier arriveren. Dan gaat nonkel Sjarel zijn geld al zeker niet naar die Julia en die ... jan-mijn-kl ... die Jean-Claude!

Camille:

Germaine, als ge wilt dat ik middernacht nog haal, dan zou ik nu héél graag hebben dat ge uw paddestoelen tevoorschijn haalt. Eerst een mens het water in zijn mond doen krijgen, en dan maar zonder stoppen zeveren over die nonkel Sjarel!

Germaine:

Ik ga uw 'pasca alla boscolaia' halen. (af)

Camille:

Eindelijk! Niks zo lekker én gezond als paddestoelen. Dat wordt ook aangeraden door diëtisten aan dikke mensen, als ze willen afvallen.

Hervé:

Mijn maat, den Hugo, die heeft een ander dieet gevolgd om af te vallen: alle dagen een half fles whisky drinken!

Camille:

Elke dag een half fles whisky?? En wat is hij daarmee kwijtgeraakt?

Hervé:

Vijf kilo. En zijn rijbewijs!

(Germaine op met het bord champignons, en bestek. Zet het Camille voor.)

Germaine:

Voilà! Hongerlijder! Pasca alla boscolaia! En de hond leeft ook nog!

Camille:

En daarbij een goei pint bier. Dan is het helemààl in orde.

Germaine:

Allé, ik zal u een goeie trappist brengen. Dat past het best bij bospaddestoelen. (af)

(Camille begint met heel veel smaak te eten van zijn bord champignons, overdreven fel met zijn tong over zijn lippen wrijvend.)

Isabelle:

Nu doet hij nog erger ofdat hij thuis geen eten krijgt!

Camille:

(met de mond vol:) Mmmm! Dàt smaakt! Godenspijs!!

(Germaine komt paniekerig weer opgelopen, de handen in de lucht en dan voor haar gezicht)

Germaine:

De hond!! De hond is dood!!

(Camille veert verschrikt recht.)

Isabelle:

Naar de pompbak!! Rap!! Steek uw vinger in uw keel en kots alles uit!! Spoed u!!

(Isabelle volgt Camille, die afloopt, met overdreven luide keelgeluiden, die luider klinken als hij het podium af is. – Germaine staat schuldbewust voor zich uit te staren.)

Hervé:

(verwijtend:) Germaine, Germaine!! Voor moordpoging kunt ge de bak invliegen!

(Isabelle weer op, met een handdoek de mond afvegend van Camille, die uithijgt van de doorstane emotie.)

Camille:

(tot Germaine:) Germaine, lomp geval!! Nu was ik er bijna aan! Met uwe pascabossabolla!

Hervé:

Ja Germaine, leg dat nu eens uit. Hoe is die hond gestorven?

Germaine:

Awel. De voordeur stond nog open, de hond loopt buiten en rats onder een auto!!

DEEL 2

(Hervé leest de krant. Germaine stoft meubels en stoelen af.)

Germaine:

Voilà! Het moet zo maar goed zijn voor het bezoek van vier vreemde mensen die we van haar noch pluim kennen.

Hervé:

Maar Germaine toch! Het is al een stuk in de namiddag. Ik geloof nooit dat die bastaardkinderen van nonkel Sjarel komen opdagen.

Germaine:

Kinderen! Al maar goed dat wij er geen hebben. Stel u voor dat we zo een zoon zouden hebben als die Jean-Claude van die Julia.

Hervé:

Dat is waar. Van die Jean-Claude heeft die Julia ook maar éne keer in haar leven plezier gehad: negen maanden voor zijn geboorte!

Germaine:

En dan is het nog zo een lelijke! De ooievaar die hem moest brengen, heeft zeker gewacht tot als het donker was!

Hervé:

Nochtans, mijn maat, de Louis, die beweert dat kinderen grootbrengen niet zo moeilijk is. Als die zijne kleine aan 't blijven was, dan maakte hij dat menneke uit zijn wieg en smeed hem zo de lucht in (*gebaar*) en dan was 't blijven direct gedaan!

Germaine:

Oh ja? Met die kleine zo in de lucht te smijten?

Hervé:

Ja. De Louis had bij hem thuis een laag plafond!

Germaine:

Och, de Louis is een zwanser! Ge weet toch wat hij altijd zei? 'Ne kleine verzorgen is gemakkelijk' zei hij. 'Ge moet alleen zien dat de ene kant van dat kinneke vol is, en de andere kant leeg!'

Hervé:

Van kleine kinderen te soigneren zal nonkel Sjarel zijn eigen wel niks aangetrokken hebben. Al hij ergens ne kleine gemaakt had, verhuisde hij naar de andere kant van de wereld.

Germaine:

Ik hoop in alle geval dat zijn schepsels toch nog komen opdagen voor middernacht. Anders gaat die Julia met twaalf miljoen euro lopen! En die Jean-Claude!

Hervé:

En wachten tot middernacht duurt nog lang hé.

Germaine:

Ene minuut kan soms al lang duren.

Hervé:

Of ene minuut lang duurt? Dat hangt er vanaf, hé Germaine. Aan welke kant van de WC-deur dat ge staat!

(deurbel rinkelt)

Germaine:

Oei!! Wie zou dat zijn? Nu wordt het spannend! *(schuift nog snel enkele stoelen op hun juiste plaats, en strijkt – eventueel voor kastspiegel – de haren in de plooi. Deurbel rinkelt nogmaals)*

Hervé:

Germaine, doe eens normaal hé. *(Germaine af)* Per slot van rekening hebben we er heet of koud van wie er hier binnengevallen komt.

(Germaine weer op, gevolgd door Julia en Jean-Claude.)

Julia:

Hier we terug sé! Wat dacht ge, waar blijft ze nu toch?

Hervé:

Née. Dàt heb ik geen moment gedacht!

J-C:

We kwamen eens efkens zien of die kroost van de Sjarel al gearriveerd was. We hebben al wel zijn villa, hé ma, maar daar bovenop een hoop miljoenen, dat slaan we niet af hé!

Julia:

Van eigens niet. Nog enkele spannende uren, en we zijn bij de club van de miljonairs!

J-C:

(neemt krant op tafel en slaat hem open) Eens zien wat de prijs is van het goud. Ik denk dat we die miljoenen het best in goud beleggen.

Germaine:

Ja, zoek de goudprijs eens op. Want dan kan ik dat al adviseren aan de bastaardkinderen van nonkel Sjarel, wat ze met dat geld kunnen doen. Die kunnen nog altijd arriveren hé!

Hervé:

Jaja, die kinderen kunnen nog altijd arriveren hé.

Germaine:

Want het is daar dat ge toch op wacht, hé Julia?

Julia:

Op de komst van die vier? Geen ene gaat komen, denk ik!

J-C:

(in krant bladerend) Zie eens, ma! Wat een chique bak! Zo ga ik me er ene kopen!

Hervé:

En zijt gij van plan om hier te blijven wachten tot middernacht?

Germaine:

Eten heb ik niet voorzien. En drinken ook niet.

Julia:

Neenee. Ge hebt zo al tegenslag genoeg. Niks erven als wat versleten inboedel, en dat geloop in uw huis er nog bij.

J-C:

We gaan straks wel uitgebreid dineren in een sterrenrestaurant. En tegen dat het eten dan gezakt is, zal het wel ongeveer middernacht zijn.

Hervé:

En als die kinderen van nonkel Sjarel ondertussen toch komen opdagen? Moet ik het dan komen zeggen in uw sterrenrestaurant?

J-C:

Allé ma, zeg nu maar waarom we eigenlijk gekomen zijn.

Julia:

Awel, het zit zo. De notaris in Brussel, die mijnheer Letricheur, die heeft me een uurke geleden opgebeld om te zeggen dat hij zelf niet tot hier kan komen om alles te controleren, maar dat er foto's van de gearriveerde bastaardkinderen moeten genomen worden als bewijsmateriaal.

J-C:

(sarcastisch:) Dat stukske notaris denkt nog altijd dat die kinderen van de Sjarel vandaag nog kunnen komen!

Germaine:

En omdat die notaris zelf niet kan komen, moeten wij een foto nemen?

Julia:

Gij moet niks. De notaris heeft me opgebeld om te zeggen dat ik tegen u moest zeggen dat hij iemand stuurt voor die eventuele foto's. Dat moet allemaal tegoei en officieel verlopen.

Hervé:

Allé vooruit. Nóg iemand die we kunnen verwachten. Het kan niet op vandaag.

J-C:

Ht gaat hier nog druk worden tegen middernacht! Den Hervé, Germaine, die afgevaardigde van de notaris, ons ma, en ik.

Germaine:

En waarschijnlijk ook die kinderen van nonkel Sjarel.

J-C:

(kijkt op horloge) Dié kans wordt wel met de minuut kleiner! Ma, mijn horloge is helemaal bekrast. Morgen gaan we een Rolex kopen hé.

Julia:

Kom, Jean-Claude. We zijn weg. Die mensen hier hebben zo al genoeg zorgen aan hun kop. Straks komen we terug.

J-C:

(zingend en huppelend af, de Abba-song zingend:) Money, money, money - Must be funny - In the rich man's world - Money, money, money - Always sunny - In the rich man's world - Aha aha ... *(hij en Julia af)*

Hervé:

(zingt nu ook met bedenkelijk gezicht:) If I were a rich man - Yubby dibby dibby dibby dibby dibby dum - All day long I'd biddy biddy bum - If I were a wealthy man - I wouldn't have to work hard ...

Germaine:

Wouldn't have to work hard? Dat hebt ge nog nooit gedaan, hard werken! En een 'wealthy man' ... dat wordt ge ook al niet!

Hervé:

Misschien wel, Germaine, misschien wel ...

Germaine:

Wij? Rijk? Als we de lotto winnen, zeker? Maar daar doen we nooit aan mee.

Hervé:

Wie klapt er nu van de lotto? *(geheimzinnig:)* Germaineke ... ik heb een idee. Een briljant idee!!

Germaine:

(niet onder de indruk) Allé?? Het zal weer wat zijn!

Hervé:

Als die vier kinderen van nonkel Sjarel toch nog zouden komen opdagen voor middernacht ... dan erft Julia en hare Jean-Claude géén twaalf miljoen euro ...

Germaine:

... nee, want dan krijgen die kinderen elk drie miljoen ... als ze vandaag nog komen.

Hervé:

Maar wij kunnen ervoor zorgen dat die kinderen wel zéker komen!

Germaine:

(spottend:) Hoe dan? Gaat gij ze opbellen of wat?

Hervé:

(neemt de bewuste brief weer ter hand en leest:) 'Charly junior From the Well, alias Prelvis Esley ... miss Mahina uit Hawaii ... Boris Krapulski uit Novgorod ... Babette, escortedame uit Parijs ...' ... dat kunnen wij ook zijn ...

Germaine:

Hoe: dat kunnen wij ook zijn?!

Hervé:

Als wij ons nu eens voordoen bij die notarisbediende die foto's komt nemen, als die vier kinderen die toch nog gearriveerd zijn? Gij, ik, uw zus Isabelle en Camille?

Germaine:

Ik ben direct akkoord al was het maar om die Julia te klo... te foppen. Maar euh ... wij, zo in deze kleding ...

Hervé:

Kostuums kunnen gehuurd worden! Ik ben toneelspeler bij *(naam van de toneelvereniging)* voor iets hé! Ik kan nu onmiddellijk bellen naar die verhuurwinkel!

Germaine:

(nu ook enthousiast:) Ja, we huren een kostuum voor die ... euh ... Prelvis Esley, dat meisje uit Hawaii, ...

Hervé:

... die Russische kazak, en die Babette uit Parijs!

Germaine:

Bel naar die verhuurwinkel dat die kostuums klaargelegd worden, en ik ga direct ons Isabelle opbellen. Als ze naar hier komt, dan passeert ze die verhuurwinkel toch, dan kan ze die kostuums meebrengen! We hebben geen tijd te verliezen!

(deurbel rinkelt)

Hervé:

Oeioei!! Dat zal die notarisklerk al zijn! Verdwijnt in de keuken, en doe rap die twee telefoons! Ik zal me hier wel uit de slag trekken! (*Germaine af, reeds tikkend op haar gsm*) Al een geluk dat die notarisbediende tot middernacht hier moet blijven. (*deurbel rinkelt nogmaals*) Jaja, ik kom! Kwestie wat voor een droogstoppel is dat!

(*Hervé af en weer op met Marjan: erg sexy jong meisje, met aktentas aan de hand*)

Hervé:

(*helemaal van zijn melk*) Kom maar mee, madame ... euh ... juffrouw ...

Marjan:

Zeg maar Marjan. Ik ben de bediende van notaris Letricheur. (*toont naamkaartje*)

Hervé:

(*geeft hand*) Aangename kennismaking. Héél aangename kennismaking! En gij komt dus ...

Marjan:

... hier zitten tot uiterlijk middernacht!

Hervé:

Zitten? Jaja, hier, een stoel! (*schuift haar opgewonden een stoel toe. Marjan gaat zitten.*) En wat wil de juffrouw drinken?

Marjan:

Voorlopig niets, dank u. Ik zal u kort uitleggen wat de bedoeling is van mijn komst.

Hervé:

Jamaar, dat weet ik al.

Marjan:

Of u het al weet of niet, mijnheer euh ...

Hervé:

Hervé.

Marjan:

(*knikt*) Hervé. Echtgenoot van mevrouw Vandeput Germaine.

Hergé:

(*met pijnlijke grimas*) Ik ben al getrouwd, ja. Vijfentwintig jaar zijn we gelukkig geweest, Germaine en ik.

Marjan:

En toen?

Hergé:

Toen zijn we mekander tegengekomen!

Marjan:

(*opent aktentas en kijkt dossier in. Op zakelijke toon.*) Het zit dus zo, mijnheer Hervé. Notaris Letricheur heeft me opdracht gegeven naar dit adres te komen (*leest adres van de zaal*)

van opvoering). Opdrachtgever is de heer Vandeput Charles, oom van uw vrouw Germaine en van haar zuster Isabelle. Zijn nalatenschap ter waarde van twaalf miljoen euro wordt verdeeld onder zijn vier bastaardkinderen, die hij tijdens zijn verblijf in het buitenland verwekt heeft. Komen zij niet opdagen voor (datum van opvoering), dan gaat de erfenis naar zijn trouwe meid, mevrouw Julia Vanachterbroeck. De inboedel van zijn villa in ter Kamerenbos schenkt hij aan zijn twee nichten, mevrouw Vandeput Germaine en mevrouw Vandeput Isabelle.

Hervé:

Zo heb ik het ook verstaan, juffrouw Marjan. Het is nu wachten tot middernacht hé.

Marjan:

En ik heb de opdracht gekregen om het bewijs van de aanwezigheid hier ten huize van die vier bastaardkinderen op foto vast te leggen.

Hervé:

En ik heb zo'n gedacht dat die kinderen nog zullen opdagen!

Marjan:

Wel plezant hé, mijnheer Hervé, als ge onverwacht miljoenen kunt oprapen van een rijke vader!

Hervé:

Ik heb zo'n vermoeden dat nonkel Sjarel dingen gedaan heeft die het daglicht niet mogen zien. Al moet ik er bij zeggen: mijn eigen vader ook.

Marjan:

(*verwonderd*) Oh ja? Deed uw vader ook iets wat het daglicht niet mocht zien?

Hervé:

Ja. Die ontwikkelde foto's!

Marjan:

Maar als ik er zo over nadenk: u en uw vrouw hebben er eigenlijk geen belang bij of die kinderen nog zullen komen of niet.

Hervé:

Euh ... ja ... nee ... Het is niet dat we armoe lijden. Onze buurman hiernaast, dié heeft pas armoe. Die houdt elke week een snipperdag.

Marjan:

(*onbegrijpend*) Hoezo, die arme mens houdt een snipperdag??

Hervé:

Ja, een snipperdag. Dan scheurt hij al zijn rekeningen en betalingen in snippers!

(*deurbel rinkelt*)

Marjan:

Aha. Er komt leven in de brouwerij.

Hervé:

Ik zal eens gaan opendoen. (*af en weer op – nerveus:*) Juffrouw, die vier kinderen van nonkel Sjarel zijn gearriveerd!!

Marjan:

Okee, dan zal ik mijn vragenlijst al maar nemen, en achteraf neem ik een foto van elk afzonderlijk.

Hervé:

Jamaar, juffrouw, ik zal ze een voor een naar hier sturen. Ik heb ze naar de badkamer gestuurd, want ze wilden zich wat opruimen na zo'n lange reis, en mijn vrouw, Germaine, die ging hen wat eten voorzetten, want ze hadden honger, en ze wilden zich ook nog omkleden.

Marjan:

Als het maar niet te lang duurt.

Hervé:

Euh ... dat meisje uit Hawaï, die wilde wel direct komen. (*kijkt zijwaarts*) Ah, daar is ze al. Miss Mahina! (*glijt af, terwijl Isabelle opkomt. Zij is gekleed als een typisch Hawaïaans meisje: in typisch bloesje, strooien rokje, dikke bloem in het haar en bloemenkrans rond de hals.*)

Isabelle:

(*maakt diepe buiging bij wijze van begroeting*) Aloha! Ikke Mahina! Uit ... (*bij zichzelf mompelend:*) ... hoe was 't weer? ... (*moeizaam spellend:*) Uit Ka-ho-o-la-we. Of zoiets!

Marjan:

(*in formulieren bladerend, lezend:*) Mahina. Uit de Amerikaanse deelstaat Hawaï. (*bemoedigend glimlachend:*) Daar zal het wel een pak warmer zijn dan hier.

Isabelle:

Hawai amai! Dat scheelt een jas of twee!

Marjan:

U praat toch Nederlands?

Isabelle:

Da's zeker dat! Mijn vader kwam uit (plaats van opvoering), en daar heb ik het dialect van geleerd!

Marjan:

(*Isabelle achterdochtig bekijkend*) Jaja ... Dat zal wel.

Isabelle:

En ik heb ook nog veel Vlaams geleerd van de paters. Ge weet wel, na pater Damiaan zijn er nog veel Vlaamse paters naar ons gekomen. Norbertijnen, en Benedictijnen.

Marjan:

(*nog steeds wantrouwig:*) En ook paters van Don Bosco zeker.

Isabelle:

(*enthousiast knikkend*) Don Bosco? Ja! Dat waren boskonijnen!

Marjan:

(voortdurend formulieren inkijkend en invullend) Uw biologische vader, de heer Vandeput Charles, verblijft momenteel in een chique serviceflat in Brussel. Maar is uw moeder nog in leven?

Isabelle:

Ons ma? Die leeft nog, als ge dat leven kunt noemen. *(theatraal snikkend)* In de grootste armoee leeft ons make! In haar hutje lopen de ratten zomaar over haar bed!

Marjan:

Oei! Ratten in haar bed!

Isabelle:

Al maar goed dat die opgegeten worden door de brilslangen!

Marjan:

(noteert:) 'Moeder leeft in grote armoede'.

Isabelle:

Ja. Als ons ma naar de vijver gaat, dan gooien de eendjes broodkruimels naar hââr!

Marjan:

Enfin, u gaat het stuk van het fortuin dat u erft, goed kunnen gebruiken. Al moet u maar denken: geld brengt altijd geen geluk. Iemand met honderd miljoen is daarom niet gelukkiger als iemand met vijftig miljoen!

Isabelle:

(krokodillentranen drogend) Enfin, eind goed, al goed. Als ik mijne pa zijn miljoenen geërfd zal hebben, dan zal ik hem uit dankbaarheid een gouden cadeauke kopen.

Marjan:

Amai zeg! Iets in goud nog wel!

Isabelle:

Ja. Een goudvis!

Marjan:

Okee, dat volstaat voor mij. Ik zal de foto als bewijsstuk straks nemen, met uw halfbroers en halfzuster erbij. Wil u iemand van hen naar hier halen? U kunt ondertussen dan daar op de zitbank even wachten.

Isabelle:

(gaat naar deur of zijkant, en roept:) De volgende! *(gaat dan op de sofa zitten.)*

(Camille op als stoere kozak, eventueel met grote hangsnor.)

Camille:

(armen gekruist voor de borst – Russische 'goedendag' spellend:) Doe-brie-din!
Ya Boris Krapulski! Kozak! Novgorod! Casatchok! Kus-m'n-voetski!

Marjan:

(veelbetekenend naar Isabelle kijkend:) Uwe pa heeft deze keer zijn dialect precies niet aangeleerd.

Camille:

Ik u wel verstaan. Geleerd van papa Sjarel-ski.

Marjan:

(weer achterdochtig) Papa 'Sjarel-ski' ... U weet, mijnheer Boris Krapulski, dat uw biologische vader u een fortuin nalaat?

Camille:

(met 'Russische' tongval) Ikke geld goed kunnen gebroiken. In de bak gene rotte frank-ski verdiend.

Marjan:

In de bak? U hebt dus in de gevangenis gezeten? Waarom?

Camille:

Vingers te lang en benen te kort!

Marjan:

(noteert:) 'Gevangenisstraf wegens diefstal'.

Camille:

(zich fier op de borst kloppend) Ik ook meiske aangerand! Zij geen geld bij, en ik haar van kop tot teen fouilleren *(spel)*. Meiske toen zeggen: 'Ik geen geld, maar als gij zo voortdoet, schrijf ik wel een cheque!'

Marjan:

U hebt dus wel geluk dat u toevallig op vrije voeten loopt, want anders had u miljoenen euro's misgelopen.

Camille:

Dat heel erg zijn! Ikke met geld in Novgorod direct auto kopen. Ne chique Lada!

Marjan:

Een Lada?! En waarom dan geen Rolls Royce?

Camille:

Rolls Royce niet veel waard zijn. Ge ziet ze niet veel rijden!

Marjan:

U weet het misschien niet, maar geld, dat kunt u ook spàren.

Camille:

Ikke alle geld direct opdoen! Ik in Novgorod dadelijk drie zwembaden in hof laten aanleggen!

Marjan:

Drié zwembaden?? Is één niet genoeg dan?

Camille:

Nee, ikke wil drie zwembaden. Een voor vrienden die in warm water willen zwemmen, een voor vrienden die in koud water willen zwemmen. En een leeg zwembad voor vrienden die niet kunnen zwemmen!

Marjan:

(zuchtend) Okee, dat volstaat voor mij. De foto wordt straks wel genomen. Ga uw halfbroer of halfzuster maar roepen, en ga dan op de zitbank daar maar wachten.

Camille:

(gaat naar deur of zijkant en roept:) Allé kom! Schoon madamski! *(gaat dan naast Isabelle op de sofa zitten.)*

(Germaine op, erg hoerig-sexy gekleed en geschminkt, eventueel met lange pruik, en handtasje aan schouderriem.)

Germaine:

Et voilà! Comment ça va, comme si comme ça!

Marjan:

Bonjour! U bent dus ... euh ... Cathérine Dupuits ...

Germaine:

... Zeg maar Babette! Je suis de Paris, oui oui oui! Et maintenant je suis ici!

Marjan:

Maar u praat ook Nederlands, zo te horen?

Germaine:

Ah ja!! Ik heb jaren in (straat of wijk in de omgeving bekend om zijn bordelen) gewerkt.

Marjan:

(ironisch) 'Gewerkt' ...

Germaine:

Gewerkt en veel geld verdiend. Mijn buurman, die een bakkerwinkel had, was altijd jaloers op mij. "Die Babette", zei hij altijd, "verdient meer geld met één snee dan ik met een heel brood!"

Marjan:

Op mijn papieren hier staat te lezen dat u werkzaam bent bij 'Bruggen en Wegen'. Klopt dat wel?

Germaine:

Dat klopt: ik werk bij Bruggen en Wegen, als specialist in een onderafdeling.

Marjan:

(onbegrijpend:) Specialist in een onderafdeling bij Bruggen en Wegen??

Germaine:

Jaja. Ik doe de trottoir!

Marjan:

Maar momenteel ‘werkt’ u dus in Parijs, en niet meer in (straat of wijk in de omgeving bekend om zijn bordelen)?

Germaine:

In Parijs ja. Waar mon pauvre père mij ook verwekt heeft bij ma mère. Ze had dezelfde stiel als ik nu.

Marjan:

Ik lees hier dat u op de trottoir staat op de Place Pigalle.

Germaine:

Staan, staan. Het begint pas geld op te brengen als ik lig natuurlijk.

Marjan:

Maar met zo’n beroep als het uwe, juffrouw Babette, moet u toch geld genoeg verdienen, en zat u niet te wachten op die erfenis van uw biologische vader?

Germaine:

Toch wel, toch wel. Want het is slechte tijd tegenwoordig. Vroeger had ik veel zakenmannen als klant, maar om de kosten te drukken brengen ze tegenwoordig hun eigen vrouw mee!

Marjan:

U zou de erfenis dus goed kunnen gebruiken?

Germaine:

Nee zeker! Met al die rekeningen die ik in de brievenbus krijg! Weet ge, juffrouw, ik heb meer schrik van éne fakteur als van tién gendarmen!

Marjan:

Okee, dan stel ik voor dat u eventjes wacht, daar op de zitbank. Seffens de foto, maar eerst nog één kind checken.

Germaine:

Die kwibus uit Amerika zeker? Die Prelvis Esley! (*kijkt zijwaarts*) Hij komt juist af! (*Germaine gaat ook op de sofa zitten. Hervé op als de Las Vegas-Presley gekleed, met zonnebril en veel opzichtige ringen aan de vingers.*)

Hervé:

(*zingt de beginregels van: “It’s now or never” - ‘come hold me tight - kiss me my darling - be mine tonight’*) ... Here I am! The one and only Prelvis Esley!

Marjan:

Oké, oké ‘Prelvis Esley’! Spijtig dat ik niet op de televisie hoor zingen.

Hervé:

(*praat met zwaar Amerikaans accent*) What you say? Ik sing on the television?

Marjan:

Ja. Dan kon ik u afzetten! ... Ik lees hier dat u optreedt in onder andere Las Vegas, als (*leest:*) 'the king's best imitator'.

Hervé:

(*geleid*) Oh yè!! Dat heeft me blood, sweat and tears gekost! In de very beginning moest het publiek niks van mie hebben. Na mijn optreden riep de hele zaal 'we want more – we want more'.

Marjan:

(*verbaasd*) Hoezo?? Het publiek moest niks van u hebben, en toch riepen ze 'we want more'? Dat is 'bis' in het Vlaams! De mensen wilden dus dat u weer opkwam. Waarom?

Hervé:

Hun tomaten waren nog niet op!

Marjan:

Uw burgerlijke staat is hier niet ingevuld. Bent u getrouwd?

Hervé:

Oh yè! Aai heb kort geleden mijn zilveren bruiloft gevierd.

Marjan:

Ach zo! U bent dus 25 jaar getrouwd?

Hervé:

No no. Ik ben voor de 25e keer getrouwd! You know, in Hollywood is een very bekende shop, wereldberoemd voor zijn trouwringen.

Marjan:

Dat geloof ik wel. In die wereld van artiesten zullen wel dikwijls trouwringen verkocht worden.

Hervé:

No no. Daar verkòpen ze geen trouwringen. Daar verhùren ze trouwringen!

Marjan:

Ik vind het toch vreemd dat u vanuit die wereld vol glamour en glitter naar (plaats van opvoering) gekomen bent. Naar de heimat van uw biologische vader.

Hervé:

Oh yè! Aai doe it for the money! Aai verbras always my money! De laatste vijentwintig dagen van de maand zijn altaaid de moeilijkste!

Marjan:

(*klapt formulieren dicht en staat recht. Diepe zucht.*) Dames en heren, nu moet u allemaal eens goed naar mij luisteren. De komedie heeft lang genoeg geduurd.

Hervé+Germaine+Camille+Isabelle:

(*gelijk:*) Ko-me-die ???

Marjan:

Natùurlijk is dat hier allemaal komedie! Al moet ik uw acteertalent bewonderen! Het is spijtig dat ge hier in (plaats van opvoering) woont, en niet in Hollywood!

Isabelle:

En waarom zou ik geen meisje uit Hawaii kunnen zijn? En hij (*wijst naar Camille*) hier geen kozak?

Germaine:

En ik geen Babette uit Parijs? En hij (*wijst naar Hervé*) geen 'Prelvis Esley'?

Marjan:

(*onverstoorbaar:*) Ten eerste. De vier bastaardkinderen van de heer Vandeput Charles zijn allemaal door hem verwekt, maar niet grootgebracht. Hij heeft hun moeder telkens zelfs verlaten vòòr hun geboorte. Ze kennen dus alleen maar letterlijk hun moedertaal. En geen Vlaams. (*de vier bekijken elkaar en voelen zich betrapt*) Ten tweede. De échte bastaardkinderen kunnen nog altijd opdagen, want het is nog altijd niet middernacht. Ten derde. Ik kan wel iets regelen.

Camille:

(*hoopvol*) Is dat echt? Kunt gij 'iets' regelen?

Marjan:

Ten eerste. Die vier echte bastaardkinderen hadden al van gisteren hier moeten zijn, want vandaag landt geen enkel vliegtuig vanuit hun woonplaats. Anders gezegd: die komen niet opdagen.

Hergé:

En die Babette dan? Vanuit Parijs kunt ge gemakkelijk per auto naar (plaats van opvoering) rijden!

Marjan:

(*blijft onverstoorbaar doorgaan:*) Ten tweede. Babette hebben we niet kunnen traceren. Die weet dus van niks. En ten derde: als bediende op een notarisbureau heb ik niet de grootste wedde ...(*de vier bekijken elkaar*)

Isabelle:

(*op dezelfde 'ambtelijke' toon als Marjan:*) ... Ten vierde: gij zou een deel van nonkel Sjarel zijn erfenis willen hebben.

Marjan:

Twaalf miljoen euro is ook deelbaar door vijf. Ik heb het uitgerekend: (*steekt blad papier omhoog*) 12 miljoen gedeeld door vijf is 2 miljoen vierhonderd duizend euro.

Camille:

Dat is chantage!

Hervé:

En als we dat nu eens weigeren?

Germaine:

Dan gaat alles naar die Julia! En dàt laten we niet toe!

Marjan:

Akkoord dan? Ik maak het hele dossier gereed voor mijn baas, de notaris. Die vier kinderen van Vandeput Charles zijn zogezegd hier geweest. Als bewijs ga ik dus nu een foto nemen. Eerst komt ge hier alle vier uw handtekening zetten dat het fortuin van twaalf miljoen euro onder ons vijven zal verdeeld worden ... *(met brede smile:)* En klaar is kees!

Isabelle:

(tot de drie anderen:) Het is dat of anders niks hé. Ge beseft dat toch?

Camille:

Allé kom. Zet hier uwe kribbel op dat papier, en we hebben ieder nog genoeg over.

(alle vier zetten hun handtekening op het formulier.)

Marjan:

Ik wist dat mijn planneke geaccepteerd zou worden. En als die Julia straks nog eens komt controle doen, dan zegt ge maar dat die vier kinderen hier geweest zijn en al opnieuw vertrokken. Het bewijsstuk, de foto, die kan ze bij mij, in mijn kantoor bij de notaris, komen bekijken.

Germaine:

Allé vooruit, neem die foto maar rap. *(tot de drie anderen:)* Kom, we maken er een gezellige groepsfoto van! *(‘schikt’ hen op de sofa voor de foto, die Marjan dan neemt.)* En alleman nu : cheese! De club van de miljonairs!

Marjan:

Voilà. *(bekijkt de genomen foto's)* Perfect. Ik durf wedden dat gij allemaal bij u zelf denkt: die Marjan, dat is wel een fenomeen!

Hervé:

Juffrouw Marjan, van wedden geklapt: ik durf wedden voor 50 euro dat ik u kan kussen zonder u aan te raken!

Germaine:

Hé kameraad! Zie wat ge doet hé!

Marjan:

Wablieft?! Gij kunt mij kussen zonder mij aan te raken?? Awel, ik neem de weddenschap aan! Hier, 50 euro! *(legt biljet op tafel)*

Hervé:

(legt ook een biljet van 50 euro op tafel) Zo miljonairs onderen, die mogen al eens zot doen hé!

Marjan:

Okee. En hoe gaat ge dat doen, mij kussen zonder mij aan te raken??

Hervé:

Awel, dat doe ik zo! *(hij neemt Marjan vast en begint haar passioneel te kussen. Om het komisch effect te vergroten, stopt hij na een langdurige zoen eventjes, wendt het hoofd af om zg. adem te halen, en herbegint het kussen. Uiteindelijk stopt hij naar adem happend, en onder de boze blik van Germaine.)* Héhé!! Dat deed me deugd!!

Germaine:

(boos:) Ik heb het gezien, dat het u deugd deed!

Camille:

Maar ik dacht dat ge dat meisje niet zou aanraken??

Hervé:

Och, die weddenschap was maar om te lachen. *(geeft de twee biljetten van 50 euro aan Marjan)* Alstublieft! Ge hebt gewonnen! Maar dàt was me dat geld meer dan waard!

.....

P A U Z E

D E E L 3

(Iedereen weer in de gewone kledij van Deel 1. Hervé zit aan tafel met notablok en pen weer rijmpjes te verzinnen. Camille zit aan de andere kant nerveus met de vingers te tokkelen. Hij praat de hele tijd door, omdat Hervé zo geconcentreerd verzen aan het verzinnen is dat hij nooit antwoordt op zijn vragen, zodat Camille dus telkens zelf maar het antwoord geeft.)

Camille:

(kijkt op horloge) Verdomme, de tijd gaat maar niet vooruit. Anders is het middernacht voordat ge erg in hebt, maar nu! Heb ik geen gelijk, Hervé? Ja Camille, ge hebt groot gelijk Als ge met de lotto zouwt winnen, dan weet ge dat onmiddellijk, maar nu is het kwestie van de tijd af te tellen tot middernacht. En zenuwachtig dat ik ben. Hoe kunt ge nu van die onnozel gedichtjes schrijven om de tijd te doden? Ah, ge doet dat graag. Dat zal wel. En de vrouwen hebben in de keuken hun bezigheid. Eens curieus welke 'feestmaaltijd' dat ze aan 't klaarmaken zijn. *(ruikt)* Dat is precies gebraad. Riekt gij dat ook, Hervé? Ja, ge kunt gelijk hebben, Camille, dat is precies gebraad. Ja, dat is al het minste wat toekomstige miljonairs zoals wij kunnen eten hé. Al geef ik toe, ge kunt niet alle dagen kaviaar eten. Kaviaar, heb ik me laten vertellen, dat zijn eigenlijk eieren van een vis. Awel, morgen haal ik kaviaar in huis, en dan sla ik me zo'n koppel viseieren in de pan! Al kan het ook zijn dat ik ga dineren in een driesterren-restaurant (of naam van chique eetzaak in de buurt). Dan gaat ge toch mee, hé Hervé? Ah, ge eet niet graag zo opgetut?

..... Maar Germaine zal wel direkt akkoord zijn, en ons Isabelle ook. En die Marjan moeten we dan ook maar uitnodigen. Wat denkt ge, Hervé, wil ik morgen maar reserveren? Ah, ge blijft liever thuis? Mij ook goed. Maar wat ik morgen zeker wél ga doen, dat is me een grote waakhond aanschaffen. Want rijk volk trekt dieven aan hé. En ik koop een échte, kwaai waakhond hé. Gene hond gelijk mijn buur. Tam dat die is, tam! Die hond is zo tam als ... als ... een getrouwde vent!

Hervé:

(legt zijn pen met tevreden gezicht neer) Voilà, weeral een paar meesterwerken geschreven! Zo gedichtjes en verzen schrijven, Camille, dat is de beste remedie om de tijd te doden als ge moet wachten. En gij zit daar maar zonder iets te zeggen!

Camille:

Okee, dan zal ik mijn mond ook eens opendoen! *(theatraal:)* Tot u spreekt uw collega-miljonair, die honger heeft, en vol ongeduld wacht op het tijdsein van middernacht!

Hervé:

Wacht-middernacht ... Goed zo, Camille, ge kunt ook al rijmen.

Camille:

Rijmen, rijmen ... *(wijzend op notablok)* Wat hebt ge weer in elkaar gebokst?

Hervé:

Weer een paar grandioze meesterwerken! Bijvoorbeeld, hier *(neemt notablok weer ter hand)* een limerick. *(leest:)* 'Er was eens een kerel uit Assen – die stond in de struiken te plassen – toen kwam er een spin – en die beet erin – hij had beter op moeten passen'!

Camille:

Dat zal wel zeer gedaan hebben!

Hervé:

En omdat mijn gebuur, de Jef, binnenkort 50 jaar wordt, heb ik ook een spreuk geschreven voor op een spandoek boven zijn voordeur (*leest:*) 'Jef wordt 50 jaar - zet de rollator al vast maar klaar'!

Camille:

Ge hadt beter een gedichtje geschreven over de rijkdom die op ons afkomt.

Hervé:

Dat heb ik gedaan, Camille, dat heb ik gedaan! (*leest:*) 'In het geld zwemmen - dat is meer dan ik vroeg - in het geld pootjebaden - dat is ook al genoeg'!

Camille:

Wat we absoluut niet mogen doen, Hervé, dat is de arme mens vergeten. Daar zijn mensen die echte armoe hebben, vergeet dat niet.

Hervé:

Jamaar, arme mensen heb ik niet vergeten! Hier is een spreuk die ze op de WC kunnen hangen (*leest:*) 'Gebruik in deze dure tijden - het WC-papier aan beide zijden!'

Camille:

Ja, nu ik er zo over nadenk: armoe hebben is erg, maar rijk zijn kan ook gevaarlijk zijn, daar moeten we voor oppassen. Wie veel geld heeft heeft feitelijk niks meer om van te dromen. En - dat heb ik eens gelezen - ge kunt dan in een zwart gat vallen.

Hervé:

Zwart gat? Daar heb ik eergisteren nog een gedichtje over gemaakt. (*bladert terug in zijn notablok en leest:*) 'Het zwarte gat: Ik heb veel leed gehad - want mijn vrouw heeft mij verlaten - Ik was bang voor het zwarte gat - ik was in alle staten - Maar ik heb een nieuw vriendinnetje - nu is alles weer okee - Het is een negerinnetje - dat zwarte gat valt mee!'

(*Isabelle op met grote kartonnen doos, die ze neerzet.*)

Isabelle:

Voilà, alle verkleedkostuums heb ik weer in deze doos gestoken. Ze hebben ons een fortuin opgeleverd!

Camille:

Zoudt ge die doos niet beter op een andere plaats zetten? Als die Julia nog eens passeert, is ze in staat om in die doos te neuzen. En die Jean-Claude durft dat zéker.

Isabelle:

Dat we rijk gaan worden, doet me plezier. Maar dat die Julia al die miljoenen op hare buik kan schrijven, dat doet me nog véél meer plezier!

Camille:

Met dank aan Marjan! Ik zou er zo verliefd op kunnen worden!

Isabelle:

Het is al lang goed hé! Ouwe bok!

Hervé:

Ik versta u, Camille! Dat kan smaken, zo'n stukske vers vlees! (*maakt verlekkend een kusgebaar, refererend naar zijn kus-weddenschap*)

Camille:

Stukske vers vlees!! (*zucht*) Maar ik heb mijn eigen conserven bij! (*wijst naar Isabelle – Germaine is opgekomen buiten het zicht van Hervé, en ze luistert met stijgende verontwaardiging naar wat hij zegt en voorleest:*)

Hervé:

Ik zal het maar toegeven, ik heb ook een schoon limerickske geschreven over Marjan. (*leest:*) 'k Zat graag met Marjan op de schelft – Dat meisje is heerlijk gewelfd (*gebaar*) – toen zij informeerde – of ik haar boezem begeerde – zei ik: 'k ben al content met de helft'!

Germaine:

Awel awel! Gaat het zo een beetje!? Meneer de casanova!

(*deurbel rinkelt*)

Isabelle:

Allé, de drukte begint weer! Als het die Julia is, hou dan allemaal uw bebbber over die verkleedpartij hé! We zeggen dat die vier kinderen van nonkel Sjarel hier geweest zijn en al vertrokken. En dat hun foto genomen is als bewijsstuk. (*deurbel rinkelt indringend*) Jaja, ik kom! (*af*)

Germaine:

Haha! Die Julia gaat verschieten! Al die miljoenen foetsie!

Camille:

(*kijkt op horloge*) De eindsprint is ingezet!

(*Isabelle op met paniekerige Marjan*)

Marjan:

Dag allemaal! Ja, ik heb slecht nieuws!

Hervé:

Ik heb het nog gedacht! Heel die erfeniskwestie was maar een mop!

Camille:

Ofwel is het bedrog uitgekomen!

Marjan:

(*schudt het hoofd*) Néénéé! Het is iets heel anders. Weet ge wie hier alle minuten binnengevallen kan komen?

Hervé+Camille+Isabelle+Germaine:

(*samen:*) Julia!

Marjan:

(*schudt hoofd*) Nonkel Sjarel!!

Hervé+Camille+Isabelle+Germaine:

(samen:) Nonkel Sjarel?!?

Germaine:

Ik dacht dat nonkel Sjarel al met één been in zijn graf stond??

Isabelle:

Dan is hij er nu uitgekropen!

Hervé:

En wat komt die hier doen?

Marjan:

Hou u vast: hij wil per force zijn vier bastaardkinderen nog eens zien! Ik moest hem in opdracht van de notaris laten weten dat die alle vier hier gepasseerd waren.

Camille:

Maar nonkel Sjarel was toch zo goed als dood??

Marjan:

Zo goed als, ja. Het is juist daarom dat hij niet langer meer kon wachten.

Germaine:

En ge zegt dat hij hier seffens al kan arriveren?

Marjan:

Hij is per taxi onderweg. Het adres heeft hij van de notaris gekregen.

Isabelle:

Daar gaan onze miljoenen!

Hervé:

Maar we kunnen toch zeggen dat die vier kinderen al terug vertrokken zijn?

Marjan:

Dan is hij in staat om zijn heel testament te veranderen! Volgens mijn baas, de notaris, is het nogal een rare kwibus, die 'Vandeput Charles'!

Camille:

Kom kom, we moeten kalm blijven. Heb ik het niet verkeerd verstaan: nonkel Sjarel is doof.

Marjan:

Doof? Die is potdoof! Eerst was hij 'slechthorend', maar de laatste jaren hoort hij geen steek meer!

Camille:

Dan heb ik een oplossing! We moeten ons opnieuw verkleden! Hij heeft wel vier kinderen gemaakt over de hele wereld, maar hij heeft ze nooit gezien. En gehoord!

Hervé:

(*enthousiast*) Een geweldig idee! We kunnen er zelfs gewoon (dialect van de streek) tegen klappen, hij hoort toch niks!

Isabelle:

Het speelt zelfs geen rol wàt we zeggen!

Marjan:

Okee, zo doen we het. Er zal toch niks anders opzitten. En anders zijn we misschien alle vijf ons miljoenen kwijt!

Germaine:

Maar ... ge kunt nonkel Sjarel toch ook die foto laten zien als bewijsstuk? Ge hebt die toch op uw smartphone staan?

Marjan:

Die foto hééft hij al gezien, bij de notaris. Daarom juist dat hij zijn kinderen nog eens in het echt wilde zien! (*gsm trilt - luistert*) ... Euh ... jaja, dat is het juiste adres ... Ik kom opendoen. (*gsm dicht. Tot anderen:*) De taxichauffeur staat al voor de deur met nonkel Sjarel. Maak dat ge weg zijt en ga u verkleeden! (*De vier stuiven weg - deurbel rinkelt*) Oeioei! Le moment suprême! To be or not to be!

(*Marjan af. Hervé geënerveerd weer op om de vergeten kledingdoos te halen. Hij is er net mee af, als Marjan opkomt, de rolstoel waarin nonkel Sjarel, voortduwend. Bij alles wat er zich vanaf nu voordoet blijft hij onbewogen, met weliswaar een 'onschuldige' glimlach op het gezicht*)

Marjan:

Voilà, meneer Vandeput Charles, we zijn er! De taxichauffeur wacht in zijn taxi, want u hebt hem blijkbaar duidelijk gemaakt dat uw bezoek niet lang zal duren. (*luid, de hand aan de mond:*) Het zal dus precies niet lang duren? ... Ocharme, die mens. Zo'n avontuurlijk leven gehad, de hele aardbol afgereisd, en dan op het einde van zijn leven compleet van de buitenwereld afgesloten zijn. (*weer luid:*) Als ge uw kinderen gezien zult hebben, dan is uw laatste wens tenminste toch vervuld! ... (*hoofdschuddend en compassieus*) Blind zijn is erg, maar zo potdoof is ook niet min. Kom hier, dat ik u een goeie knuffel geef! (*omarmt hem, met een kus op zijn voorhoofd erbovenop*) Van de andere kant, geld hebt ge meer dan genoeg, al maar goed dat ge u niets moet ontzeggen. (*weer luid:*) Rijk zijn is toch plezant, hé! ... En als ge seffens uw kinderen na al die jaren nog eens kunt zien, dan kunt ge toch tevreden terug in de taxi stappen. De kinderen zijn op komst, ze zullen zich nog aan 't optutten zijn om een goeie indruk te maken. (*zet stap achteruit buiten gezichtsveld van nonkel Sjarel, en gebaart naar de zijkant dat de vier 'kinderen' zich wat moeten haasten*) ... (*weer luid:*) Ik zal u in afwachting al eens de groepsfoto laten zien. (*neemt smartphone en toont de foto aan nonkel Sjarel - luid:*) Hier zijn ze! Uw zoon die zo goed kan zingen, uw dochter uit Hawaï, uw zoon uit Rusland, en daarzo uw dochter uit Parijs! (*schraapt de keel, tot publiek:*) Vermoeiend! (*kijkt zijwaarts:*) Ah! Daar is nummer een al! Dat is ... euh ...

(*Hervé op, als kozak*)

Hervé:

Boris! Boris Krapulski! (*tot nonkel Sjarel, hem bij de schouders nemend:*) Dag nonk... euh ... dag papa! Ik ben ik sé! Levend en welski! (*achter zijn hand, tot Marjan:*) Al die carnavalskleren lagen dooreen in de doos. En het komt toch zo nauw niet!

Marjan:

Ge moogt hardop klappen, nonkel Sjarel is toch zo doof als een otter! De sukkelaar!

Hervé:

Gij hebt precies goed uw best gedaan, nonkel Sjarel! Overal hebt ge uw sporen nagelaten! Ik heb zo'n vermoeden dat ge meer dan vier kindjes hebt gemaakt!

Marjan:

(*sussend*) Hervé, vroeger kochten de mensen wel meer kinderen als de dag van vandaag hé. Mijn buurman had zéven kinderen als hij weduwnaar werd. En hij hertrouwde toen zelfs nog met een weduwe die élf kinderen had!

Hervé:

Wablieft?! De man met zeven kinderen en de vrouw met elf kinderen? Dat was geen huwelijk meer, dat was al meer een fusie!

Marjan:

Nonkel Sjarel kan toch zeggen dat hij toch gelééfd heeft, als hij ooit eens "de eeuwige rust" zal ingaan.

Hervé:

De eeuwige rust? Dat is gelijk mijn petekind, die is nog maar 22 jaar. En die is ook "de eeuwige rust" ingegaan.

Marjan:

Amai, zo jong gestorven??

Hervé:

Neenee. Ik zeg: hij is "de eeuwige rust ingegaan". Die werkt nu op het gemeentehuis!

Marjan:

Ik heb in elk geval een grote bewondering voor mensen gelijk nonkel Sjarel. (*luid:*) Ik moet u bewonderen! (*tot Hervé:*) Ik heb zijn levensloop nagegaan, en nonkel Sjarel is ooit beginnen te werken met alleen maar zijn verstand!

Hervé:

Allé, dan is hij met niks begonnen! ... En hij zal ook met niks eindigen, want al zijn miljoenen zijn voor ons! Onderandere voor mij, Boris Krapulski! Ik, rijk, en nooit gewerkt! Het enige dat ik ooit gedaan heb, is mijn Plechtige Communie!

Marjan:

Ah zo, gij hebt nooit gewerkt, Hervé... euh ... Boris.

Hervé:

Ik was een grote luierik, dat moogt ge weten. Ik heb ooit een gouden horloge gevonden, en ik heb ze weggesmeten!

Marjan:

Een gouden horloge?? Weggesmeten??

Hervé:

Ja, het was een horloge om op te winden!

Marjan:

Waar blijven die andere nu? *(luid:)* Moet ge misschien iets drinken, nonkel Sjarel? *(geen reactie, Marjan haalt schouders op – kijkt zijwaarts)* Ah! Daar komt nog iemand af! *(maakt er nonkel Sjarel attent op. Isabelle op in de gedaante van Babette)* Zie daar eens, uw dochter uit Parijs! Isabe ... euh ... Babette! *(gaat vanaf nu vlak naast nonkel Sjarel zitten, haar arm om hem heen geslagen)*

Isabelle:

Bonjour tout le monde! Je suis Babette de Paris! Oui oui oui!

Marjan:

Die doos met carnavalspullen ...

Isabelle:

Ik heb het eerste het beste maar aangetrokken. Speelt toch gene rol! *(bukt zich om nonkel Sjarel in zijn rolstoel een kus op zijn wang te geven. Hij vertoont hierna een felle rode-lippen-zoen op zijn wang)* Et voilà! Een dikke bees van de dees!

Hervé:

Isabelle, doe geen moeite. Nonkel Sjarel hoort geen steek! En al maar goed, want uw Frans, da's ook maar Frans met haar op. Wat zeg ik? Frans met een hele pruik!

Isabelle:

Hela hela, Boriske! Ik ken wél Frans hé. Ooit in school geleerd: grootmoeder, dat is grand-mère. En grootvader, dat is grand-père.

Hervé:

Jaja, en schoonmoeder, dat is grand malheur!

Isabelle:

Nonkel Sjarel, ge hoort wel niks, maar ik mag toch gezién worden? Ge moogt fier zijn op zo'n knap dingske als ik, *(ironisch)* uw dochter! En dat is niet te verwonderen, want mijn eigen moeder, dat was een echte schoonheid!

Hervé:

En gij trekt meer op uw vader, zeker!

Marjan:

(wijzend naar nonkel Sjarel:) Beledigt hem niet hé!

Hervé:

Al maar goed dat ge zo lelijk niet zijt als Marina hier in de geburen. Een lelijk scharminkel dat die Marina is! Awel hé, een kannibaal heeft haar ooit gezien, en die is nu vegetariër geworden!

Isabelle:

Wie lelijk is, kan ook naar een schoonheidsspecialist gaan hé.

Hervé:

Awel, die Marina is ooit naar een schoonheidssalon geweest. En dat heeft daar drie uren geduurd ... voor een bestek te maken!

Isabelle:

(rondparaderend) Ik heb precies mijn stiel gemist!

Hervé:

Zo kunt ge ook rijk worden, zonder te erven. Gewoon door uw lijf te verkopen!

Isabelle:

Lijf verkopen? Ik verhuùr het alleen maar hé! ... En daarbij, ik zou alleen maar écht trouwen als ik de vent vond met de ideale maten.

Hervé:

Een vent met de ideale maten?? En welke ideale maten zouden dat dan moeten zijn?

Isabelle:

De ideale maten voor een man, dat is 50-80-40!

Hervé:

50-80-40??

Isabelle:

Ja. Die man moet 50 miljoen bezitten, 80 jaar oud zijn en 40 graden koorts hebben!

Marjan:

Ik droom eigenlijk van een man die romantisch is. *(dromerig:)* Ene die ziet hoe in het ochtendgloren de hemel langzaam azuurblauw wordt, en de wolken als witte zwanen door elkaar zweven ... Kunt ge u dat voorstellen?

Hervé:

Nee, zó zat ben ik nog nooit geweest!

Isabelle:

Ik hoor het al. Gij hebt de ware Jacob ook nog niet gevonden.

Marjan:

Nee, maar terwijl ik zoek, amuseer ik me af en toe met een of andere reserve-Jacob! *(kijkt zijwaarts, luid:)* Nonkel Sjarel, daar komt uw derde kind! Ge ziet, ze zien u allemaal graag hé!

(Germaine op, verkleed als Prelvis Esley. Praat aanvankelijk met zware stem)

Germaine:

Hello everybody! *(zingend:)* Are you lonesome tonight? ... Love me tender! ... It's now or never!

Hervé:

Germaine!! Ge moet uw stem niet vermassacreren! Nonkel Sjarel hoort toch gene steek!

Germaine:

Zo kunt gij niet zingen hé!

Hervé:

Als ik kon zingen gelijk gij, hé Germaine, ... awel, dan nam ik toch eerst zangles!

Isabelle:

Als ik kon zingen gelijk gij, dan nam ik eerst een verzekering.

Germaine:

Een verzekering?

Isabelle:

Ja. Tegen “schade aan derden”!

Hervé:

Ik heb nog altijd spijt dat ik niet meer bij het zangkoor ben. Ik was in mijn jonge tijd bij een gemengd zangkoor.

Germaine:

Een gemengd zangkoor?

Hervé:

Ja, de helft kon zingen, en de andere helft niet!

Marjan:

Germai... euh ... Prelvis, ga toch maar wat verder uit het zicht staan, want nonkel Sjarel kan nog wel zien hé!

Germaine:

(gaat achter nonkel Sjarel staan en slaat haar armen om hem heen) Kom hier, sukkelaar, dat ik u eens goed vastpak! En merci voor die schoon erfenis hé!

Marjan:

(luid:) Dat is nogal een ontvangst, hé nonkelke! Ze zien u precies allemaal even gaarne!
Ge hebt toch schatten van kinderen hé!

Isabelle:

Zeg dat wel! En straks ieder kind een schat!

Marjan:

Ieder kind ... nonkel Sjarel ziet er tot nu toe maar drie van de vier. We missen nog ...

Hervé:

... dat meisje uit Hawaii!

Germaine:

Miss Mahina!

Isabelle:

Daar komt ze juist af!

(Camille heupwiegend op als Hawaïiaans meisje.)

Marjan:

Zie daar eens, nonkel Sjarel! Uw dochter uit Hawaii! Een knap modelleke hé!

Camille:

(geambeteerd) Daar schoot geen ander kostuum meer over in die doos! Een mens moet wat doen voor zijn centen!

Hervé:

(geamuseerd) Als ge blauwe ogen hadt, zou ik zou nog verliefd op u kunnen worden.

Camille:

Er niet mee lachen, hé Hervé, anders hebt gij seffens een blauw oog!

Hervé:

(steekt – nog steeds geamuseerd – hand waarin denkbeeldige bloemen, uit naar Camille)
Alstublieft, ‘Mahina’, een boeketje rode rozen voor een schone vrouw.

Camille:

Ik zie toch geen rozen??

Hervé:

Ik zie ook geen schone vrouw!

Isabelle:

Dat doet me denken aan mijn eerste lief. Hij gaf me ook rozen, en hij zei: “Ik kom terug als deze rozen verwelken!” ... Het waren verdorie plastieken rozen!

Germaine:

Ze klappen tegenwoordig veel over ‘transgenders’. *(tot Camille:)* Awel, nu zijt ge in de mode zie!

Camille:

Gij moet veel zeggen, gij! Mislukte Elvis!

Marjan:

Kom kom, dames en heren. Nonkel Sjarel verstaat u wel niet, maar hij kan ook wel zien dat ge ruzie maakt. Verpest het nu niet, nu we zo kort bij onze miljoenen zijn, *(geeft nonkel Sjarel weer dikke knuffel)* hé nonkelke. Die kinderen van Sjarel, dat zijn nogal sjarels van kinderen hé!

Isabelle:

Maar wat nu, Marjan? Nonkel Sjarel heeft zijn kinderen alle vier gezien. Misschien is het nu beter dat ... *(maakt ‘weg gaan’-gebaar in de richting van nonkel Sjarel)*.

Germaine:

Een goed gedacht. Dan kan ik me eindelijk eens fatsoenlijk gaan omkleden.

(deurbel rinkelt.)

Hervé:

Het is niet waar hé. Ik weet al wie er belt.

Germaine+Isabelle+Camille:

(gelijk:) Wij ook!

Marjan:

Ik zal gaan opendoen. Maak dat gij allemaal verdwijnt, en trek uw gewone kleren terug aan! Nonkel Sjarel hebben we al overtuigd, nu nog de laatste hindernis!

(Marjan af, de vier protagonisten ook, zodat nonkel Sjarel alleen op het podium blijft, nog altijd met die monnellach op het gelaat de zaal inkijkend. Marjan weer op, gevolgd door Julia en Jean-Claude.)

Julia:

Hier zijn we terug zie! Bezoek doet altijd plezier hé.

Marjan:

Da's waar, bezoek doet altijd plezier. Meestal niet bij het aankomen, maar wel bij het vertrekken!

J-C:

(treiterig rondkijkend) En? Ik zie geen kinnekes van nonkel Sjarel?

Julia:

(knuffel) Meneer Sjarel!! Gij ook hier?!

Marjan:

Dat is een verrassing hé?

J-C:

Die ouwe bok dacht precies ook dat hij zijn buitenlandse producten hier zou zien!

Julia:

(treiterend) Maar die zijn precies niet hier?

J-C:

(geldgebaar) Zoveel te beter voor ons, hé ma. Het geluk en het fortuin ligt voor het grijpen! En om te beginnen ga ik een grote reis maken. *(tot nonkel Sjarel:)* Hoort ge dat, dove potvis? Een grote reis ga ik maken, en geen kinnekes, gelijk gij!

Julia:

Ga morgen al maar enkele reisboekskes halen.

Marjan:

Om op reis te gaan, raadpleeg ik nooit eerst een reisboekske.

J-C:

Wat dan wel?

Marjan:

Mijn spaarboekske!

Julia:

Maar wie zijt gij feitelijk, juffrouwke?

J-C:

Allé ma, dat ziet ge toch zo! Dat is de zoveelste jonge vlam van de Sjarel! De seks-ammoniak!

Julia:

Ik moet het gaan geloven, ja. Het is niet omdat de Sjarel potdoof is, dat de rest van zijn lijf ook stilgevallen is!

J-C:

Ik kan het niet verstaan: zo een sexy poppeke met zo een wrak van bijna honderd jaar!

Julia:

Ja, als de Sjarel in een antiekwinkel zou binnenkomen, dan zetten ze hem direct in de vitrine!

J-C:

We kunnen er maar rijk mee worden, hé ma. Als ik van mijn grote reis terugkom, dan ga ik me aansluiten bij de golfclub.

Julia:

Een goed gedacht! Gewone mensen spelen voetbal, wat rijkere mensen spelen tennis, en de héél rijke mensen spelen golf.

Marjan:

Dat klopt. Zoveel te rijker de vent, zoveel te kleiner de bollekes!

Julia:

De juffrouw is precies niet op haar mond gevallen. Al weet ik dus nog altijd niet wie het is.

J-C:

Allé juffrouwke, hoe heet gij eigenlijk? Want aan de Sjarel moeten we dat niet vragen.

Marjan:

Marjan! En ik zou maar geen grote teut hebben als ik u was, want de kinderen van deze charmante meneer hier, zijn al hier geweest.

Julia:

(*verbaasd*) Wablieft?! Die kinderen zij al ... en waar zijn ze nu dan??

Marjan:

(*wuifgebaar*) Wég! Naar huis! De heer Vandeput Charles, hier aanwezig, heeft ze met zijn eigen ogen gezien!

J-C:

(*korzelig*) Vandeput Charles, Vandeput Charles ... En wie zijt gij feitelijk eigenlijk, Màrjàn??

Marjan:

Ik? Ik ben de rechterhand van notaris Letricheur. Hij heeft me naar hier gestuurd om het bewijs te leveren dat de vier kinderen van de heer Vandeput Charles daad-werkelijk aanwezig zijn geweest.

Julia:

En dat bewijs hebt ge dus?

Marjan:

Dat heb ik. Ik kan het u laten zien. *(toont de foto op haar smartphone. Met opengesperde mond van verbazing bekijken Julia en J-C de foto)* Prelvis Esley ... Miss Mahina ... Boris Krapulski ... Babette ... *(Julia en J-C bekijken elkaar onbegrijpend)*

J-C:

Enne ... waar zijn die nu alle vier??

Marjan:

In de keuk ... euh ... naar de luchthaven. Ze moesten dringend hun vliegtuig halen. En de notaris heeft hun rekeningnummer om hun deel van de erfenis over te maken.

Julia:

Dus ik krijg alleen maar die villa van die ouwe patriot hier.

Marjan:

Zo is dat. En de nichtjes van de heer Vandeput Charles krijgen de inboedel.

J-C:

Maar zeg ... waar zijn die nichtjes? En hun venten?

Julia:

Of zit gij hier als wildvreemde alleen met de Sjarel in dit huis??

Marjan:

Ja! *(luid:)* Wij komen goed overeen, hé meneer Charles? ... Maar nu zullen we ook maar naar huis gaan, hé. Naar Brussel.

J-C:

Zeg, ge moet zo niet roepen! Dat stukske Sjarel-van-mijn-voeten hoort toch gene steek!

Julia:

Jamaar, zo rap niet hé! *(rukt de smartphone uit Marjans hand, en geeft hem aan J-C)* Hierzie. Laat me die foto van die vier nog eens zien.

J-C:

(prutst aan smartphone) ... Aha! Ik heb het!

Julia:

(grijpt de smartphone en kijkt zeer aandachtig naar de foto) Maar ... dat zijn verdomme *(wijst aan op foto)* ... Germaine ... en dat is Isabelle ... en dat zijn hun twee venten!!

J-C:

(kijkt ook op foto, en schiet in een lach) Hier!! Een travestiet!!

Marjan:

(nerveus lachje - luid:) Ze vinden uw kinderen precies heel toffe mensen, hé meneer Charles!

Julia:

(grijpt Sjarel bij de schouders) Sjarel, ik heb u altijd al ne stomme boer gevonden, maar dat ge dàt niet ziet!!

J-C:

(gaat verslagen op een stoel zitten) Adieu wereldreis ... Ferrari ... sterrenrestaurant ...

Julia:

Jamaar, dat laat ik zo niet! Waar is Germaine? En Isabelle? En die mannen? De oplichters! Ik span een proces aan! Ik neem de beste advocaten!

Marjan:

De beste advocaten? Dan gaat ge uw geld nog rapper kwijt zijn als dat ge het gekregen hebt! *(luid:)* En dat zou spijtig zijn, hé meneer Charles, dat uw fortuin zo maar in andermans zakken zou verdwijnen!

J-C:

We moeten toch iéts doen, hé ma.

Julia:

(korzelig) We we! Ik zal weer iets moeten doen! *(tot J-C:)* Gij hebt nog nooit iets gedaan, gij. Het enige dat ge ooit hebt gedaan, dat is uw plechtige communie!

Marjan:

(luid:) Die mensen kunnen toch ruziemaken, hé meneer Charles! Zo zijn wij niet, hé!

J-C:

Maar wacht! Ik heb een gedacht! *(gaat naar de keukendeur)* Die vier bandieten zitten misschien wel in de keuken verscholen! *(af)*

Julia:

Sjarel, ge hebt ons wat aangedaan! Uw verstand zat alleen maar in uw broek! *(J-C weer op)*

J-C:

Ik had gelijk! *(tot Sjarel:)* Hier zijn uw vier 'kinderen' zie! In de keuken zaten ze!

(Germaine, Isabelle, Hervé en Camille op in hun gewone kledij)

Germaine:

't Is verloren spell!

Isabelle:

Rien ne va plus!

Camille:

(tot Isabelle:) Spreek maar Vlaams! Babette is er niet meer bij, hé!

Hervé:

En Prelvis Esley ook niet meer. En Boris Krapulski. En miss Mahina!

J-C:

(cynisch:) Die zitten nu al op het vliegtuig hé?

Julia:

Sjarel, het is spijtig dat ge van heel dat gedoe hier niks kunt verstaan. Het is hier allemaal één grote komedie geweest! En waarvoor? Voor niks!

Marjan:

(geeft nogmaals dikke knuffel aan nonkel Sjarel) Toch wel, hé meneer Charles. We hebben ons allemaal kostelijk geamuseerd, dankzij u! Spijtig dat ge er niks hebt kunnen van horen.

Nonkel Sjarel:

Ik heb àlles gehoord! *(triomfantelijk naar zijn oor wijzend)* Dankzij het allernieuwste hoorapparaat! Gisteren gekocht in de beste winkel van Brussel!

(iedereen heeft met stomme verbazing de woorden gehoord van nonkel Sjarel, en ze bekijken nu sprakeloos elkander)

Hervé:

NnnnnnonkelSsssjarrelGij kunt klappen? En ge hebt alles gehoord??

Nonkel Sjarel:

Ja, àlles! En ge weet dat ik de meisjes altijd graag gezien heb. Daarom ga ik mijn testament morgen bij de notaris laten veranderen! Ok schenk heel mijn fortuin aan ... *(gaat met gestrekte wijsvinger alle aanwezigen af)* ... aan ... aan Marjanneke!! Het enige meisje dat écht iets met mij inzat!

Julia:

En ...

Allen:

Wij dan ???

Nonkel Sjarel:

Gij allemaal, gij krijgt niks! Gij zijt echte komedianten! Wordt gij allemaal maar lid van *(toneelgroep)*, daar kunnen ze u goed gebruiken!

E I N D E

